

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Camilla Läckberg & Henrik Fexeus
KULT

Copyright © Camilla Läckberg & Henrik Fexeus 2022
Published by agreement with Nordin Agency, Sweden
Originally published in 2022 by Bokförlaget Forum, Sweden
Translation Copyright © 2023 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-04944-2

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

KAMILA LEKBERG
HENRIK FOKSEVS

SEKTA

Preveo Mirko Bižić

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2023.

PRVA NEDELJA

Fredrik se sigurno već po stoti put uverio da se ništa ne vidi kroz plastičnu kesu. Nije želeo da pokvari iznenađenje. Letnje sunce mu je pržilo lice. Mora da je bilo najmanje dvadeset devet stepeni napolju. Uprkos vrućini, odlučio je da odšeta od svoje kancelarije u Skanstulu do Osijanovog vrtića u blizini metro stanice Sinkensdam. Bila je sreda, ali je ipak uspeo da se izvuče s posla malo ranije nego inače. Nikoga nije briga za zvanično radno vreme kada je ovako vruće – većina njegovih kolega već je ispijala hladno piće negde u hladovini ispred nekog kafića.

Šetnja je trajala samo dvadeset minuta, ali stvarno je trebalo da ponese flašu vode, s obzirom na to koliko je bilo vruće. Skinuo je sako i zavrnuo rukave košulje. Znoj mu je lepio košulju za leđa. Ali ništa od toga nije bilo važno. Danas je sve bilo onako kao što treba da bude.

Ponovo je pogledao u kesu. Kutija sa tehničkim kompletom *lego* kockica bila je tako velika da je skoro virila iznad ručki kese. *Maklaren Sena GTR*. Osijanovo zanimanje za automobile ostajalo je misterija: i Fredrik i Josefín bili su na ivici potpune nezainteresovanosti za kola. Ali su otac i sin sasvim sigurno delili interesovanje za *lego*.

Na kutiji je pisalo da su kockice namenjene uzrastu od deset godina pa naviše, a Osijanu je samo pet, ali Fredrik je znao da će dečak ipak sastaviti komplet bez nekih većih teškoća. Fredrik se malo zamislio, pre nego što se nasmejao podižući glavu prema suncu. Da, zaista – ovo je baš promišljen i odgovoran tata, i upravo je kupio iznenađenje koje podrazumeva sate i sate aktivnosti u kući, jednog od najlepših dana leta. No dobro. Tu se ništa ne može. Vreme će verovatno i sutra biti lepo.

Osim toga, Osijan je već proveo ceo dan napolju – što je za njega neophodno. Kada nije fokusiran na *lego*, penje se na zidove kod kuće. Josefín se često pita da li njihov sin ima neku dijagnozu. Ali ne nameravaju

da ga odvedu na pregled lekaru. Ne još, u svakom slučaju. Do sada je Osijanov nivo aktivnosti ostao nešto pozitivno, pogotovo u poređenju sa svom onom decom u vrtiću, obuzetom mobilnim telefonima, koja se već zabulje u *ajfone* svojih roditelja čim oni dođu po njih. Tragično.

Fredrik je stigao do obdaništa *Bakens* i pogledao na sat. Uprkos vrućini, dopešačio je ovamo toliko brzo da je poranio. Deca su verovatno još tamo u *Skinarviskparkenu*.

Pevušio je *Gangam stajl*, trenutno omiljenu Osijanovu pesmu, dok se peo uz brdo iza zgrade obdaništa. Baš bi i mogao da se prepusti ovom porivu, pomislio je Fredrik uz osmeh. Čak su zajedno vežbali pokrete plesa uz tu pesmu.

Na brdu se nalazi veliko igralište i nešto drveća između koga deca mogu da se zabavljaju i igraju. Što se Osijana tiče, to je čitava šuma. On voli da bude u šumi.

„Zaplešimo *Gangam stajl!*“, doviknuo je Fredrik, i deca koja su mu dosegala jedva do kolena iznenađeno su podigla pogled prema njemu pre nego što su nastavila sa svojim igrama.

Deca su nosila žute prsluke sa oznakama raznih vrtića. Ovo je popularan park. Kroz vazduh odzvanjaju uzvici i smeh. *Lego* komplet će verovatno morati malo da sačeka. Današnji dan izgleda kao da je stvoren za igranje žmurke između drveća. Nema žurbe da se stigne kući – Josefin je obećala da će danas spremi večeru. Osvrnuo se oko sebe i ugledao Toma, jednog od vaspitača u *Bakensu*.

„Zdravo!“, uz osmeh je pozdravio Toma, koji je upravo brisao guste sline s nosa jednom detetu.

„Zdravo“, veselo je odgovorio Tom. „Pogodi ko je birao muziku za današnju plesnu vežbu?“

„Upozorio sam te, imaćeš tridesetoro dece koja plešu *Gangam stajl* pre kraja ove nedelje. Ali znaš li gde je plesni genije? Ne vidim ga.“

Tom je završio sa brisanjem nosa detetu i zastao da na trenutak razmisli.

„Pogledaj na ljuljaškama“, rekao je. „Ponekad voli tamo da sedi neko vreme.“

Naravno. Kada Osijan nije hiperaktivan, voli da ode na ljuljaške. Pa, voli da sedi na ljuljaškama. To je njegovo utočište, gde može da razmišlja o velikim stvarima a da ga niko ne uznemirava.

Fredrik je prišao ljuljaškama. Sve su bile zauzete, ali ni na jednoj nije bilo Osijana. Felicija, jedna od starijih Osijanovih drugarica iz vrtića, upravo je krenula. Fredrik ju je sustigao.

„Zdravo, Felicija! Jesi li videla Osijana?“

„Ne, videla sam ga mnogo ranije.“

On se namrštio. Blagi osećaj da nešto nije u redu počeo je da ga krišom obuzima. Znao je da je to iracionalno osećanje, ništa više od izliva preteranog roditeljskog zaštitničkog stava. On se uključuje čim bi nešto moglo da krene kako ne treba, i nije ga briga postoje li neki dokazi tome u prilog ili ne. Verovatno je to sjajan instinkt za preživljavanje u savani, ali je trenutno potpuno nepoželjan. Znao je to na racionalnom nivou. Ali nije pomagalo. Osećaj mu se neprijatno prikrađao uz kičmu, kao hladan nalet vetra. Velika *lego* kutija koja je ranije delovala tako uzbudljivo sada je uglavnom predstavljala smetnju dok se žurno vraćao do Toma.

„Nema ga ni na ljuljaškama.“

„To je čudno.“

Tom je pogledao spisak dece na kome su neka imena bila štriklirana.

„Trebalo je da on bude... Čekaj malo, Dženja je vratila manju decu nazad u vrtić. Možda je pošao sa njima u WC i na kraju ostao tamo. Izvini. Dženja je stvarno trebalo da pomene da ga vodi sa sobom. Ali znaš kako to ide.“

Da, on je znao kako to ide. Osećaj da nešto nije u redu je nestao. Uzdahnuo je od olakšanja. Tom i Dženja su bili dobri vaspitači, ali klinici takođe imaju sopstvenu volju, povrh neverovatne sposobnosti da ne budu tamo gde očekujete da budu. Bilo mu je žao Toma kada je video koliko mu je neprijatno. Jer mala deca nisu nešto u vezi sa čim možeš da budeš nemaran. Verovatno ima roditelja koji su pravili veliki problem i za manje stvari od ovoga.

„Naravno“, rekao je. „Želim ti prijatan vikend, Tome. Vidimo se u ponedeljak!“

Fredrik je sporo trčkarao niz brdo, u pravcu vrtića. Vrata su bila odškrinuta. Ušao je u svlačionicu u kojoj su bile vešalice i fioke za dečje stvari. Na Osijanovoj vešalici nije bilo jakne. To zapravo nije moralo ništa da znači. Ako se Osijan vratio da ode u toalet, onda bi njegova jakna vrlo lako mogla biti na gomili nabacanoj na pod u hodniku. Ili, kad smo već kod toga, mogla bi biti i gore na igralištu, s obzirom na ovu vrućinu.

Fredrik nije ni trebalo da obuče sinu jaknu po ovakvom danu. To je bilo glupo od njega. Mora da se Osijan živ skuvao.

Fredrik se nije ni potrudio da se izuje, kao što je obično činio kada ulazi ovamo.

„Osijane?“ povikao je, kucajući na prva od dvojna vrata u toaletu. „Osijane, jesi li unutra?“

Dženja je došla kroz hodnik prema njemu. Iza nje su se dvogodišnjaci gađali plastelinom, uzvikujući podjednako od uživanja i užasnutosti.

„Zdravo, Fredriče“, rekla je ona. „Jesi li nešto zaboravio?“

Osećaj da nešto nije u redu vratio se tako brzo da ga je skoro oborio s nogu. To više nije bilo poput blagog naleta vetra na njegovoj kičmi. Sada je bilo kao stegnuta pesnica zabijena u njegov stomak.

„On nije u parku“, rekao je. „Upravo sam došao odande. Tom kaže da je verovatno sa tobom.“

„Ne, on nije ovde. Da li si pogledao na ljušakama?“

„Da. Rekao sam ti. Nema ga tamo. Dođavola.“

Okrenuo se i istrčao napolje. Znalo se da ponekad neko dete pobegne iz vrtića. Kao Felicija. Ona je uspela da stigne sve do kuće pre nego što je osoblje vrtića shvatilo da je nema. Njeni roditelji su uvek posle toga osećali vrtoglavicu i mučninu u vezi sa tim. Da li je to osećanje na koje ikada možeš da se navikneš? On ga je mrzeo.

Potrčao je nazad uz brdo. Prokleta kutija sa kockicama lupkala mu je o nogu. Svuda uokolo bila su deca i sva su mu se isprečavala na putu. Očajnički je tražio svog sina među njima, istovremeno pokušavajući da se smiri. Ništa se neće popraviti ako počne da paniči. Ali među decom nije bilo Osijana.

Nijedno od te dece nije bilo njegov sin.

Tomu su se razogačile oči kada je video Fredrika da se vraća. Izgledalo je da je odmah shvatio.

„Mora da je ovde negde“, rekao je Fredrik, spuštajući kesu da bi mogao brže da se kreće po parku.

Tom je upitao decu koja su stajala najbliže od njega da li su videla Osijana. Kućice za igru. Osijan se možda krio u kućicama za igru. Fredrik je potrčao prema njima, ali još iz daljine je mogao videti da su prazne. Gde bi drugo mogao da... Sigurno nije među drvećem? Ne sam? Sigurno bi neko znao da je tamo?

Felicija.

Ona je rekla da je ranije videla Osijana.

Potrčao je nazad do Toma i ostale dece. Od napora mu se stezalo grlo, dok mu je znoj curio sa čela i tekao mu niz leđa. Felicija je bila tamo i kanticom je pravila zamak od peska. Kao da se nije dogodilo ništa neuobičajeno. Kao da svet samo što nije propao. „Felicija“, rekao je, naprežući se da ne zvuči unezvereno koliko se osećao, „rekla si da si ranije videla Osijana. Kada je to bilo?“

„Kada je pričao sa onom glupom gospođom“, odgovorila je ona, ne podižući pogled sa svog građevinskog projekta.

„Tom glupom...“, rekao je on, osećajući se kao da mu je u grlu šmirgla. „Da li je to bila neka stara dama?“

Felicija je odlučno odmahнула glavom dok je tapkala po zamku lopaticom.

„Nije stara“, odgovorila je. „Kao moja mama. Njoj je upravo bio rođendan, tako da joj je trideset pet godina.“

On je s naporom progutao pljuvačku. Neko je bio ovde i pričao s njegovim detetom. Neko ko nije ni vaspitač ni roditelj. Neznamac. Čučnuo je pored Felicije, odupirući se porivu da je prodrmusi.

„Znaš li ko je ona bila?“, upitao je, naprežući se da ne poviče. „I zašto je glupa?“

Felicija je podigla pogled sa svog zamka od peska, a u očima su joj bile suze. On se izmakao za korak da ne bi izgubio ravnotežu. Video je to u njenom pogledu: već je sasvim dobro znao šta se dogodilo. Što nikada nije smelo da se dogodi. Nikada nije moglo da se dogodi.

„Mene nije briga za njene igračke autiče“, izjavila je Felicija. „Osijanu su se sviđali, ali meni ne. Ali sam i ja želela da pomilujem kućice. Ali nije mi dozvolila da pođem s njom. Samo će ih Osijan videti. I onda su otišli.“

U Fredriku se otvorila crna rupa i on je bespomoćno upao u nju.

Mina je stajala na ulazu posmatrajući prostoriju. Nije bilo mnogo ljudi u teretani u ovo vreme po podne. Odlično. I to su uglavnom bili stariji posetioci. Klinci iz srednje škole, dame koje daju sve od sebe da ostanu u vrhunskoj formi i mišićavi muškarci već su bili i otišli. U tri po podne vikendom starija klijentela je vladala teretanom. Bar narednih

sat vremena ili nešto malo više. Ovo je bilo bolje, jer su oni bili daleko temeljniji u brisanju opreme i uklanjaju svih tragova i sopstvenog, i prisustva oznojenih čudovišta koja su tu bila ranije. Mina svakako nije nameravala da bilo šta rizikuje. U džepu gornjeg dela trenerke bile su, kao i uvek, rukavice za jednokratnu upotrebu, dve bočice dezinfekcionog sredstva u spreju, mikrofiber krpe i kesica u koju će sve to ubaciti kada bude upotrebljeno.

Današnji plan vežbanja uključivao je noge i kičmu. Navukla je rukavice i prišla jednoj od slobodnih sprava za vežbe nogu, na kojoj je počela da prska sprejom sve delove. Videla je da neki ljudi prskaju samo ručke. Ili još gore: samo sedišta. Ali prljavština i bakterije drugih ljudi mogu da završe svuda. Nije mogla da shvati ljude koji samo gledaju da zaobiđu tako važne stvari.

Presavila je krpu, ubacila je u kesicu i izvadila drugu. Ulazak u teretanu bio je poput ulaska u potencijalno žarište zaraze. Zato joj je bilo nemoguće da vežba u teretani u sedištu policije. Tačno je znala koji prljavci dolaze u nju. Ovde bar nije morala da gurne lice u prljavštinu.

Idealno bi bilo da vežba s maskom na licu, s obzirom na ono što je verovatno cirkulisalo po vazduhu na ovom mestu. Čula je da dizači tegova često prde i bilo joj je teško da diše kad pomisli na sve fekalne bakterije koje kruže sistemom za ventilaciju. Ali maska bi samo privukla još nepotrebne pažnje. S druge strane, možda bi mogla da nabavi masku za vežbanje: jednu od onih koje ljudi koriste da poboljšaju svoje respiratorne mišiće.

„Jesi li došla da vežbaš ili da čistiš? Ako si završila, hteo bih da koristim tu mašinu.“ Mina se trgnula i podigla pogled sa naslona za glavu koji je upravo dezinfikovala. Sedokosi muškarac u sedamdesetim, sa malim okruglim naočarima, stajao je ispred nje sa upitnim izrazom na licu. Nosio je crvenu majicu – nije to bila odeća za teretanu od materijala koji propušta vazduh, nego obična pamučna majica kratkih rukava. Na grudima je imao veliku tamnu mrlju od znoja. Stresla se.

„Znaš li koliko je ta majica nehigijenska?“, upitala je. „Natopi se znojem, i zatim uprlja sve sprave za vežbanje. Ne bi trebalo dozvoljavati da se vežba u takvoj odeći.“

Čovek ju je prostrelio pogledom. Zatim je odmahnuo glavom i udaljio se. Očigledno nije bila vredna da na nju gubi vreme. Ali nju uopšte nije

bilo briga. Još nekoliko puta je prešla krpom preko naslona za glavu pre nego što ju je zajedno s rukavicama ubacila u kesicu, pa sela na spravu i podesila težinu tegova. Čovek u crvenoj majici sedeo je na spravi sa šipkom za povlačenje, leđima okrenut prema njoj. Naravno, i na leđima je imao ogromnu mrlju od znoja. Zgađeno se namrštila. Ako treba da bira između toga da se dopada drugim ljudima ili da bude zdrava, znala je šta će izabrati. Ljudi mogu da zadrže svoje bakterije i svoje odobravanje za sebe.

Mina se navikla da drugi misle kako je ona neko tuđinsko biće. Oni joj nisu trebali u životu. Čitava priča o osećaju povezanosti sa ljudima verovatno je samo veliki mit, kao onaj o „srodnim dušama“, „pravoj ljubavi“ i svim tim ostalim nerealnim zamislima koje Holivud reklamira. Rezultat? Obični ljudi osećaju nervozu i strepnju. Postojala su čak i istraživanja koja to dokazuju. Ona je čitala da ljudi ocenjuju svoju emotivnu vezu i svog partnera posle gledanja romantične komedije. Nijedna prava veza ne može da izdrži izmišljeni koncept „večne ljubavi“.

U njenom sopstvenom slučaju, ona se u poslednje vreme nije osećala povezana ni sa kim. A ni u prošlosti, kada razmisli o tome. Sa izuzetkom onog kratkog vremena koje je provela sa svojom ćerkom. Ali čovek sa kojim je nekada živela teško da je bio izvor prijatnih uspomena. Ne, tu nije bilo „povezanosti“. Ni sa kim.

Osim...

Sa njim.

Sa mentalistom.

Ali to je sada već bilo odavno.

Videla je oglas za Vinsentov novi nastup na *Fejsbuku*. Malo je nedostajalo da kupi kartu. Ali se suzdržala. Nije znala kako bi reagovala ako ga vidi na pozornici. Šta ako je on ne prepozna u publici?

Šta ako je prepozna?

Namrštila se. Udaljenost je bolja. Zbog sigurnosti. Uostalom, on joj se nije čak ni javio. Ona je, naravno, znala zašto. Za početak, on ima porodicu. Ne bi krivila njegovu ženu ako se pita šta su on i Mina radili pre sada već skoro dve godine. Vinsent je rekao da je Marija sklona jakoj ljubomori. A događaji na onom ostrvu teško da su popravili stvari. Mina je zamalo poginula zajedno sa Vinsentom. Bilo bi razumno da Vinsentova žena mrzi Minu posle toga. Iako to nije bila njena krivica. Ali ona je ipak policajka.

Osim toga, ona i Vinsent delili su nešto što nije moglo da se objasni drugima. Događaji na Lidu su ih zblížili.

Istovremeno, ta povezanost bila je ono što čini toliko teškim da ostanu u kontaktu. Postali su tako bliski. Bliži nego što je ona mogla da podnese. Zato je ovo bilo bolje. Kada je bila sama, nalazila se u svojoj tvrđavi. Bila je bezbedna. On je verovatno osećao to isto.

Ipak...

Zapamtite“, rekao je Vinsent, „ono što ćete videti nije stvarno. Ovo „je demonstracija kako da pokažete svoje natprirodne moći iako ih zapravo uopšte nemate. Jer, verujte mi, ja nemam nijednu.“

Upitno je podigao obrvu ništa ne govoreći. Otprilike polovina publike se nasmejala. Ali bio je to napet smeh. Nesiguran smeh. Baš kao što je on i želeo.

Kruselhalen u Linčepingu bio je pun do zadnjeg mesta iako je bila sredina radne nedelje: 1.200 ljudi koji su bili ili meštani ili su došli iz drugih obližnjih mesta da vide „majstora mentalistu“ u sredu uveče. Istinu govoreći, publika je bila prevelika za njegov ukus, ali njegovo učešće u istrazi ubistva od pre skoro dve godine privukla je znatnu pažnju medija. Čak i da ranije nije bio poznat u javnosti, postao bi nakon toga. Ne on sam po sebi, razume se. Niko nije znao ko je Vinsent. Ali majstora mentalistu mediji su obožavali. Ali i špekulanti. Prodaja karata se udvostručila nakon vesti da je zamalo nastradao u rezervoaru s vodom.

Međutim, Umberto je uspeo da sačuva ličnije pojedinosti o Vinsentovoj umešanosti u slučaj izvan domašaja medija. To je iskreno rečeno bio jedini razlog zbog koga je i dalje imao karijeru. Publika bi ga verovatno posmatrala veoma drugačije da je znala da je on bio indirektni uzrok tri ubistva. Naravno da je Vinsent bio nevin. Ali nevinost je uvek relativan koncept za štampu. Bar kada su u pitanju ubistva. Zato su on i njegov agent uradili sve što su mogli da prikriju Jejnine motive i njen stvarni identitet, čemu je pomoglo to što su Jejn i Kenet nestali sa lica zemlje.

Ekspressen je nakratko pokušavao da iskopa priču o njegovoj majci, ali Umberto je to saznao i obrušio se na njihove novinare kao jastreb. Pretio je novinama da će biti isključene iz svih budućih objava za medije i intervju sa izvođačima koje on zastupa ako budu štampali taj članak.

Jesu li oni stvarno bili spremni da žrtvuju pristup polovini švedske industrije zabave zbog jedne prljave priče? Ispostavilo se da je odgovor ne. Vinsent je pretpostavljao da je Umbertov italijanski temperament takođe imao ulogu u tome.

U svakom slučaju, pojedinost da je ubica ispisivao svoje ime koristeći datume ubistava nekako je uspela da se probije u javnost. Priča je bila previše dobra da ne bi dobila sopstveni život.

Posle toga, ljudi su počeli da šalju Vinsentu sopstvene misterije, zagonetke i nedoumice, ni na trenutak ne razmišljajući koliko je to nerazborito. Ali opet, da je ljude lako razumeti, on nikada i ne bi postao mentalista.

„Ono što ću uraditi može da deluje kao nešto sa kraja pretprošlog veka“, nastavio je on. „Ali iste metode se i dalje koriste za osnivanje religija. Da i ne pominjem kultove.“

Pozornica je bila nameštena kao dnevna soba iz poznog devetnaestog veka, a Vinsent je nosio odeću u skladu s tim. Dve kožom tapacirane fotelje bile su okrenute jedna prema drugoj. U jednoj od njih je sedeo čovek koji je očigledno bio nervozan.

Ranije je Vinsent pitao da li iko u publici ima medicinsko obrazovanje, ili bar da zna da izmeri puls. Ovaj čovek je bio jedan od onih koji su podigli ruku. Bio je potpuno miran kada ga je Vinsent pozvao da se popne na pozornicu. U stvari se smejao. Ali nakon što je Vinsent zatražio da potpiše izjavu da on sam nema medicinsku ni pravnu odgovornost za ono što će se događati, i da Vinsent preuzima punu odgovornost za njegove postupke, čovek je postao znatno nervozniji. I nije bio jedini – čitava publika bila je napeta. Vinsentu se to dopadalo. Potpisana izjava bila je lak način da se pojača dramatičnost. Svaki put kada je tražio potpis, podsećao je sebe da bi predstava zaista mogla da krene naopako.

„Dakle, Adrijane“, rekao je sedajući u slobodnu fotelju nasuprot čoveka, „pokušaćemo da uspostavimo kontakt sa drugom stranom. Sa mrtvima. Imaš li neke pokojne srodnike sa kojima bi želeo da uspostaviš kontakt? Mogu da osetim gubitak kod tebe, ali ne radi se o tvojoj babi... Osećam da je ona još živa... ali možda... tvoj deda? Da li ti nedostaje?“

Čovek se nasmejao pomalo nervozno i promeškoltio se u fotelji.

„Da, Elza je živa“, potvrdio je. „Ali Arvid je umro pre deset godina. To je moj deda.“

Bio je to trik koji je svaki stari medijum mogao da izvede. Samo jednostavno izvođenje zaključaka. Izgledalo je da je čovek u kasnim dvadesetim. To je značilo da bi njegovi roditelji trebalo da imaju između pedeset i šezdeset godina. A njihovi roditelji bi onda imali između osamdeset i devedeset. Pošto žene imaju duži životni vek od muškaraca, statistički je bilo verovatnije da je živa njegova baba, a ne deda. U bilo kom drugom okruženju, Vinsent bi se stideo svog blefiranja, pogotovo kada je video koliko je to uticalo na čoveka ispred njega. Ali u ovoj predstavi radilo se o omađijavanju drugih, sticanju njihovog poverenja i na kraju njihovog novca – što je značilo da su sva sredstva dozvoljena.

„Pa, pokušajmo da pronademo dedu Arvida“, rekao je Vinsent.

Pogledom je preleteo preko publike.

„A ipak, dozvolite da vas podsetim da ovo nije stvarno.“

Okrenuo se prema Adrijanu sa ozbiljnim izrazom lica.

„Sada ću uspostaviti kontakt sa drugom stranom“, nastavio je. „Ali, da bih to uradio, prvo moram da... pređem tamo.“

Izvadio je opasač i podigao ga da ga svi vide. Zatim ga je obmotao sebi oko vrata i provukao kraj kroz kopču da napravi omču. Levom rukom je posegnuo prema čoveku, koji je postajao sve bleđi, iz trenutka u trenutak.

„Proveri mi puls“, rekao mu je. „I lupkaj nogom u ritmu pulsa kako bi i svi ostali mogli da ga čuju.“

Čovek ga je uzeo za zglavak i neko vreme opipavao srednjim prstom i kažiprstom dok nije osetio puls. Zatim je počeo ritmično da lupka po podu u skladu sa Vinsentovim otkucajima srca. Vinsent ga je gledao u oči.

„Vidimo se kad se vratim“, rekao je. „Nadam se. Nastavi da pratiš moj puls lupanjem noge.“

Zatim je zategnuo kaiš oko vrata i namrštio se. Ovo nije morao da glumi – stvarno je bolelo. Nastavio je da čvrsto drži opasač dok je Adrijan ritmično pratio njegov puls. Posle nekoliko sekundi, takt udaraca Adrijanove noge počeo je da se usporava.

Vinsent je zatvorio oči i opustio glavu, mada nije puštao opasač. Adrijan je još jednom neodlučno udario nogom, pa zastao. Žagor koji je označavao šok i nervozu proširio se kroz publiku. Adrijan ga je i dalje držao za članak na ruci, ali više nije proizvodio zvuk stopalom. Značenje toga bilo je potpuno jasno. Vinsent više nije imao puls. Upravo je zadavio samog sebe.

Vinsent je čekao dok nije čuo zvuke koji su ukazivali da se ljudi meškolje na svojim sedištima. Ovo je bio znak da počinju da se osećaju zaista uplašeno. Polako je počeo da podiže glavu, i pustio je opasač. Zatim se okrenuo prema Adrijanu i pogledao u njega, kao da zuri negde u daljinu.

„Adrijane“, promrmljao je.

Adrijan je poskočio.

„U ovoj prostoriji je duh koji se predstavlja kao Arvid“, rekao je Vinsent bunovnim glasom. „Proverimo da li je to tvoj deda. Pitaj ga nešto što samo on i ti znate. Možda nešto iz vremena kada si bio jako mali. Arvid kaže... Arvid kaže da te je naučio da voziš bicikl? Možda nešto u vezi sa tim?“

Adrijan je klimnuo glavom, očigledno zbunjen.

„Pitaj ga gde sam se udario“, rekao je.

Vinsent je ućutao na nekoliko sekundi, kao da sluša glas koji samo on može da čuje.

„Ogrebao si koleno“, rekao je. „I složio si se da majci ne pominješ ništa o tome. Još imaš ožiljak.“

Adrijan je pustio Vinsentovu ruku, vidno šokiran. Istina je da većina ljudi pamti ogrebano koleno iz detinjstva. Ostatak onoga što je Vinsent rekao nije bilo ništa više od čistog nagađanja. Ali sećanja su osetljiva stvar. Čak i ako se stvari nisu dogodile sasvim onako kao što je Vinsent rekao, Adrijan ih se sada tako sećao u svojoj glavi.

„Arvid ima poruku za tebe“, nastavio je Vinsent. „Kaže... kaže da moraš da istraješ i veruješ u sebe. To će biti uspeh, mada će potrajati malo duže nego što si očekivao. Ali ne smeš da odustaneš od nade. Razumeš li šta to znači?“

Adrijan je ćutke klimnuo glavom.

„On priča o mojoj firmi“, odgovorio je. „To je bilo poslednje o čemu smo razgovarali pre nego što je umro. Još nisam uspeo da je organizujem i učinim da radi kako treba.“

„Kaže da mu je žao zbog onoga što se dogodilo. Na šta misli?“

„Nismo mnogo razgovarali poslednjih godina“, tiho je izgovorio Adrijan. „Posvađali smo se.“

„Da, njemu je sada žao zbog toga. Takođe kaže da te je tada voleo i da te i dalje voli.“

Adrijanu su niz obraze potekle suze. Vinsent je imao važnu tačku koju je trebalo da istakne u ovom delu nastupa, ali je zaista mrzeo koliko

ona snažno utiče na ljude. On je samo izneo niz takozvanih Barnamovih izjava. Izjava koje su zvučale konkretno, ali su bile izuzetno otvorene za interpretacije i odnosile su se na većinu ljudi. Klasični trik koji su koristili medijumi bio je da puste klijenta da dođe do kakvog god zaključka želi o onome što su „duhovi“ rekli. Na taj način medijum nikada nije mogao da pogreši. Sve što se ne uklapa moglo je da se jednostavno pripiše klijentovoj nemogućnosti da se tačno seti.

„Kontakt slabi“, rekao je sada, napregnutim glasom. „Imaš li nešto da kažeš pre nego što bude prekasno?“

„Samo... hvala ti“, prošaptao je Adrijan. „Hvala ti.“

Vinsent je ispružio ruku, i glava mu je klonula. Videlo se da je u nesvesti. Publika je bila mrtvački tiha. Adrijan ga je s oklevanjem uhvatio za zglavak i potražio puls prstima. Posle izvesnog vremena, Adrijan je počeo tiho da tapka nogom. Zvuk je isprva bio spor i nepravilan. Onda je počeo da dobija sve pravilniji ritam, postajao je glasniji, i uskoro se Vinsentov puls vratio u normalno stanje.

Vinsent je otvorio oči. Stegnuo je Adrijanovu ruku, s oklevanjem se osmehnuvši. Ovaj deo nastupa nikada nije izazivao masovni aplauz. Publika je uvek bila previše ošamućena za to. Bili su i previše nesigurni šta su upravo videli. Ali on je znao da je ovo bilo nešto o čemu će mesecima pričati.

„Zapamtite“, obratio se publici, koristeći iste reči sa kojima je i počeo, ali ovog puta blaže.

Oni su sada bili ranjivi. Morao je to da poštuje.

„Ja ne mogu da uspostavam kontakt sa duhovima. Da budem iskren, ne verujem da iko može, pošto ne verujem da duhovi postoje. S druge strane, mogu da učinim da izgleda kao da postoje – baš kao medijumi, koji umeju da budu podjednako ubedljivi. Iste psihološke i verbalne tehnike koje su korišćene pre sto pedeset godina i dalje se koriste da se stvori utisak da neko ko naplaćuje debeli honorar po satu može da uspostavi kontakt sa vašim preminulim najbližim i najdražim osobama. Kao i uvek: ako nešto izgleda previše dobro da bi bilo istina, onda obično i jeste tako. Hvala vam što ste večeras došli.“

Sišao je sa pozornice pre nego što su počeli da aplaudiraju. Ovog puta želeo je da ih ostavi u trenutku zamišljenosti.

Osećao je da mu je vrat utrnuo. To je prokletu bolelo. Mora da bude pažljiviji. A danas je takođe predugo zaustavio puls. Kontaktiranje s duhovima je možda laž, ali zaustavljanje pulsa bilo je veoma stvarno – iako je on upotrebio metod koji nije imao veze sa kaišem i iako je zaustavio puls samo u ruci, a ne u celom telu. Činjenica da postoje tehnike za zaustavljanje pulsa u pojedinačnim delovima tela bila je jedna od najbolje čuvanih tajni mentalista, i Vinsent nikome nije otkrio kako to radi. Ali nije bilo važno što se radilo samo o ruci. Stvar može da postane zaista opasna posle trideset sekundi. Ljudi mu najčešće puste ruku čim mu se puls zaustavi, ali Adrijan je nastavio da je drži, tako da nije ostavio izbor Vinsentu. On će biti veoma srećan kada se ova njegova turneja završi. Ovako dugo zaustavljanje krvotoka nije dobro ni za koga.

Krenuo je prema garderobi i video flaše mineralne vode na stolu. Tri. Stegnuo je vilicu. Pogled na tri flaše bio je sličan slušanju raštimovane note. Brzo je izvadio frižider i izvadio još jednu, tako da ih je sada bilo četiri. Tek tada mu se vilica opustila. Zatim je napunio čašu vodom iz česme, seo na sofu i ispustio vazduh iz pluća.

Publika se i dalje zadržala u sali, ali on ju je ostavio na miru. Bilo bi i previše lako vratiti se, široko se osmehnuti i pretvoriti iskustvo tih ljudi u nešto banalno. Umesto toga, želeo je da se oni drže sopstvenih misli.

Još minut, i onda će se presvući. Radio je na tome da više ne leži na podu posle svakog nastupa. Ponekad je uspevao. Najčešće nije. Izvadio je mobilni telefon. Sajns Bergander, Vinsentov prijatelj koji pravi scenske rekvizite i koji je pomagao u istrazi Tuvinog nestanka i ubistava, noćas je bio u publici i Vinsent je želeo da zna šta on misli o novoj produkciji. Sajns mu je zaista poslao SMS. Vreme slanja bio je trenutak kada je Vinsent sišao sa pozornice. Ali Sajnsova poruka će morati da sačeka. Možda ima i drugih koji žele da mu se jave.

Jedna osoba, tačnije govoreći.

Vinsent je otvorio poruke. Naravno, imao je još nekoliko poruka koje su čekale da ih pročita. Ali ne i ona koju je tražio. Od osobe koja mu je promenila život kada je postala njegov deo. Sa kojom se usudio da podeli najdublje delove svoje ličnosti. I koja je nestala iz njegovog života podjednako brzo kao što se pojavila.

Poslednji put kada ju je video bio je oktobar. Zatim je došla zima, pa proleće, leto, jesen, i sada još jedno leto. Nije razgovarao s njom duže od

godinu i po. Što se približavalo periodu od dve godine. Nije ni on pokušao da stupi u kontakt s njom, koliko god bi to možda voleo; on i Marija počeli su da idu na terapiju za parove i želeo je da izbegne nepotrebno pokretanje ljubomore svoje žene.

Nedavno su prekinuli s terapijom jer im nije pomogla onoliko koliko su se nadali. Ali od tada je prošlo toliko vremena. Nije želeo da se nameće posle tako dugog ćutanja. Ona je visoko cenila svoj privatni život i to je bilo nešto što je morao da poštuje. Iako mu je nedostajalo da bude deo njenog života. Naravno, takođe nije bilo razloga da se ona javi njemu. Bila je sasvim jasna u vezi sa činjenicom da ume da se snađe sama. Nije imao pojma kako bi njen život sada mogao da izgleda. Možda je čak udata. Ili živi u inostranstvu.

Ali on tu ništa nije mogao. Prvi put ju je sreo posle jednog nastupa. Od tada ju je tražio svaki put kada siđe s pozornice. Ali njegove poruke pričale su sopstvenu priču.

Mina se ni noćas nije javila.

Skinula je naočare i osmehnula mu se. Zatim je prekrstila noge i snagnula se napred na stolici. Sedeli su jedno naspram drugo, bez stola koji bi ih razdvajao. Na početku je ovo za Rubena bilo veoma neprijatno. Osećao se izloženo. Ali navikao se na to. Do te mere da se više nije trudio da zaviri u njen dekolte kada se nagne prema njemu. Više ne. A daleko od toga da je Amanda bila neprivlačna.

„Misliš da sam završio?“, upitao je Ruben gledajući na sat.

Bio je ovde samo pola sata. Ali Amanda je izgledala spremna da završi sastanak.

„Ja ne mislim da smo ikada završili“, rekla je. „Ali ne vidim nikakav ubedljiv razlog zašto treba da se vraćaš ovamo, osim ako se dogodi nešto novo. Iako zaista nije na meni da odlučujem o tome. Kako se osećaš?“

Ruben je pogledao Amandu – psihologa sa kojom se viđao svakog drugog četvrtka već duže od godinu dana. Šta je osećao? To je bilo đavolski teško pitanje. Ali sada ga nije nerviralo toliko kao na početku.

„Ono što osećam je nešto što ne možemo da prepustimo Frojdu“, odgovorio je. „Ako postoji nešto što sam naučio, to je da moja osećanja ne moraju da budu ono što ja mislim da treba da budu. Više ne biram

da postupam na osnovu onoga što osećam – umesto toga, za to su zadužene moje racionalne misli. Baš kao što sam se uzdržavao od seksa šest meseci. Koliko god bi mojim osećanjima prijalo jedno kresanje.“

Amanda je upitno podigla obrvu.

„Ne, uopšte nisam išao na bazen“, razjasnio je on. „Kao što smo se dogovorili. Na to sam mislio. Neću potpuno prestati sa tim. Uostalom, ja sam muškarac u najboljim godinama. Ali to ne deluje značajno pošto znam koju potrebu takvo ponašanje ispunjava.“

„A koja je to potreba?“

Ruben je uzdahnuo. Svakako bi stigli do ovoga. Do tih prokletih osećanja. „Daje mi osećaj moći to što znam da mogu stići do njih. Do žena. Ali takođe deluje kao dublja želja za...“

Ponovo je uzdahnuo.

„Za bliskoću“, neodlučno je dodao. „Jesi li sada zadovoljna?“

Bliskost. To nije bila reč za koju je mislio da će je ikada izgovoriti naglas. Zvučala je tako proketo prenaduvano. Ali čak i takva reakcija je mehanizam odbrane. Toliko je naučio. Njegov drug iz policije i ostali momci u letećem odredu upišali bi se u gaće da znaju da on odlazi kod psihića. Gunar je bio istesan od balvana iz Norlanda – tako je sam uvek govorio. Njegovo rešenje za svaki problem bilo je da ode u šumu sa nekoliko piva. Momci bi obojili njegov jebeni šlem u ružičasto kada bi znali šta je pričao Amandi. Ponovo je pogledao u sat na zidu. Pola devet. Do sada je trebalo da bude u sedištu policije – pre nego što bilo ko počne da se pita šta on to radi u neke dane ujutro. Uobičajeni izgovor da mora da se vidi sa devojkom za jednu noć izvan zgrade policije moglo je da se primeni samo ograničeni broj puta.

Veze za jednu noć. Hm. Jedva da se više sećao šta treba da radi povodom toga. Očigledno je pokušavao da se nabacuje Amandi kada su se videli prvi put, postupajući automatski i bez razmišljanja. To i nije bilo baš uspešno.

„Mislim da mi je ostalo da uradim samo jedno“, rekao je. „Voleo bih da vidim Elinor.“

„Rubene.“ Amandin glas je bio pun upozorenja. „Seti se šta smo rekli o potrebi da se krene dalje. Elinor se vrzmala oko tebe kao duh svih ovih godina. Tvoje ponašanje bilo je reakcija na to. Moraš da se okaniš toga. Nećeš završiti sa ovim dok ne prognaš tog duha.“

„Znam. Zbog toga želim da je vidim. Kako bih mogao da završim sa tim. Obećavam da ću samo da otići tamo i reći zdravo. Skinuću je sa pijedestala na koji sam je postavio. Na taj način starom Rubenu neće preostati nikakvog goriva.“

„To je... neuobičajeno jasno razmišljanje s tvoje strane“, rekla je Amanda, zaškiljivši prema njemu. „Jesi li siguran?“

„Najgore što može da se desi jeste da moraš da mi naplatiš još nekoliko sati terapije nakon toga“, kroz smeh je odgovorio on.

Ali činjenica je bila da jeste bio čvrsto rešen u vezi sa ovim. Sada je bio bolji Ruben nego pre godinu dana. Gunar je mogao da zaveže gubicu.

Oboje su ustali i rukovao se s Amandom. Po peti put se odupro porivu da je pita da li bi htela da izađe na piće sa njim. Bilo je u redu imati tu ideju sve dok ne preduzme nešto u vezi sa njom. Uostalom, on je i dalje Ruben. U svakom slučaju, imao je druge stvari pred sobom. Već je otkrio gde Elinor živi. Samo će nakratko navratiti da je pozdravi. Da vidi kako je ona. I izvini joj se. Onda će biti završeno.

Vinsent je duboko udahnuo pre nego što je ušao u kuhinju da spremi doručak. Njegova žena Marija već je bila unutra nekih sat vremena. Znao je da će miris koji ga zapahne kada uđe biti i nepodnošljiv i namegljiv. I bio je potpuno u pravu. Razne mirisne sveće, trave u platnenim vrećicama i osveživač vazduha koji je stvarao zid arome što ga je prekrilo poput mokrog čebeta.

„Draga, koliko dugo ćemo zadržati sve ovo u kući?“, upitao je dok je uzimao šolju iz kredenca.

Na kraju je našao onu na kojoj je pisalo: *Ja nisam nezreo, a ti si glupan*. Sipao je u nju kafu iz aparata pre nego što je seo za kuhinjski sto.

„Zar se ne sećaš nijedne reči koju je terapeut rekao?“, odvrtila je Marija odozdo sa poda. „Da je važno da me podržiš u mom preduzetništvu?“

Njegova žena se nije čak ni okrenula na mestu gde je klečala leđima okrenuta prema njemu dok je pažljivo pakovala male keramičke anđele u kutiju.

„O da, sećam se. A ti znaš da te podržavam u svemu što radiš. Ova internet prodavnica koju si pokrenula je, ovaj, zanimljiva ideja. Samo što bi možda bilo bolje za tebe ako bi skladištila svoju robu u, pa... Skladištu?“